

Έχει παρέλθει κάτι περισσότερο από μια δεκαετία από τότε που πρωτογνώρισα τον Αβραάμ Παυλίδη. Είχαμε συναντηθεί στο ακριτικό χωριό του Πωγωνίου, Δολό.

Μας φιλοξενούσε τότε ένα αρκετά ετερόκλητο ζευγάρι, που είχε δώσει κάποια ζωή, τότε, στο σχεδόν εγκαταλελειμμένο, χωριό. Δώδεκα ήταν οι μόνιμοι κάτοικοι πίσω στο 2009, μα ο τόπος απολάμβανε μια ιδιαίτερη προβολή καθώς το είχε προτιμήσει κατ' επανάληψη ο πρώτος μινίστρος της κυβέρνησης, ανιψιός και συνεπώνυμος του και Εθνάρχου αποκαλούμενου.

Ο οποίος πρώτος μινίστρος, πρέπει να λεχθεί αυτό, έχαιρε μεγάλης εκτιμήσεως εκεί από τον τοπικό πληθυσμό για την απλότητά του, την συμμετοχή του στα κοινά και την αντοχή του στα τραπεζώματα.

Τον Αβραάμ λοιπόν εκεί τον γνώρισα, άνοιξη του 2009. Μορφή βιβλική, λιπόσαρκος, τέρας ηρεμίας, λιγομίλητος, καλοσυνάτος. Είχε ένα ταλαιπωρο 323, κόκκινο θαρρώ, πρέπει να είχε κάνει τριακόσιες χιλιάδες χιλιόμετρα, γυρίζοντας κατ' επανάληψη όλη την επικράτεια.

Την γύριζε με μια φιλμάτη Canon 135 και ένα τρίποδο. Ο Αβραάμ, σε τεχνικό επίπεδο είναι πρίγκιπας της αργής ταχύτητας. Καταδυόταν σε σκοτεινά υπόγεια, σε κάθε είδους παρατημένα οικήματα και άφηνε το χρόνο να τρέχει, με το ριντό ανοιχτό να καταγράφει την εγκατάλειψη.

Κουρεία, σπίτια, εργοστάσια, κινηματογράφοι, καταστήματα, ξενοδοχεία, φυλακές, αποθήκες, στρατόπεδα, τα πάντα, φτάνει να ήταν παρατημένα και ο χρόνος να έχει αφήσει την πατίνα του.

Βγήκαμε και μαζί, πήγαμε στις Δρυμάδες, ακριβώς πάνω στα σύνορα με την Αλβανία και αποτύπωσε τοίχους που είχαν φυτρώσει μανιτάρια, άδεια κελάρια και χώρους που κάποτε ζούσαν, κοιμόντουσαν, άνθρωποι.

Μέχρι τότε είχε εκδώσει το λεύκωμα «Εστίες παράδοσης» (2004) και ένα χρόνο μετά την πρώτη συνάντησή μας θα ερχόταν στο φως το «Τελευταίο βλέμμα» (2010). Μετά χαθήκαμε, οι επισκέψεις μου στο χωριό αραιώσαν, διότι κάποιοι άνθρωποι δεν είναι όπως νομίζεις και δεν αντέχεις να μεταβολίζουν τις ανασφάλειές τους σε επιθετικότητα. Σε αυτή την κατηγορία δεν ανήκει ο Αβραάμ.

Στο τέλος του '19 έπεσε στα χέρια μου η τελευταία του δουλειά, «Νέα Ερείπια». Ο Αβραάμ ακολουθεί με πίστη το δικό του μοτίβο και μέσα από τη δουλειά του ξετυλιγεται ένας σπαραχτικός καμβάς από έναν τόπο που χάθηκε, από μια Ελλάδα που οι νεότεροι θα μπορέσουν να φανταστούν μέσα από αφηγήσεις μόνο. Έρχεται λοιπόν ο Αβραάμ να εικονοποιήσει το παρελθόν, να αφήσει το στίγμα του.

Ευθυγραμμισμένο, εμπνευσμένο αν και βαρύ, και πως θα μπορούσε να είναι διαφορετικά, το προλογικό σημείωμα του Ηρακλή Παπαϊωάννου.

